

DE WAARHEID IN ZAKE RUINEN.

Het is, helaas! maar al te waar, dat gedurende het tijdperk zijner tijdelijke benoeming collega DOETS niet er in geslaagd is het vertrouwen der bevolking van Ruinen te winnen. Op de meest ondubbelzinnige wijze is hem dit te kennen gegeven en van de zijde der bevolking o. a. door in zóó groote getale hulp te zoeken bij de omwonende dokters (er praktiseeren thans 4 artsen te Ruinen) en van de zijde van den gemeenteraad, die met algemeene stemmen hem niet herbenoemde¹⁾, doch een ander tot gemeentegeneesheer benoemde, terwijl bovendien — in tegenstelling met hetgeen DE JONG en LEIJDES DORFF schrijven — de burgemeester hem geruimen tijd van te voren heeft gewaarschuwd, dat het zóó niet langer ging. Niettegenstaande dit alles had de gemeenteraad de menschlievendheid den betrokken collega nog een half jaar uitstel te verleen en had de burgemeester de goedheid hem een betuiging van tevredenheid te geven als gemeente-geneesheer (hetgeen trouwens bij het tiental gemeentearmen weinig meer beteekent, dan dat hij behoorlijk doodschouw en inenting en dergelijke verricht had.

Onder deze omstandigheden heb ik collega DOETS herhaaldelijk mondeling en schriftelijk getracht te overtuigen, dat het zijn belang was zijn standplaats te verlaten, doch tevergeefs. Ook steunden hem in zijn verzet DE JONG en LEIJDES DORFF, die met behulp van allerlei middelen trachtten hem te Ruinen te houden, nu eens door „een nieuwen termijn van twee jaar voor te stellen”, dan weer door te pogen solliciteerende collegaas weg te werken „tot bijv. Mei” en wel met een beroep op menschelijkheid, collegialiteit, huisvaderschap en woningnood! Ik acht dit alles onrecht jegens een bevolking, welke naar een anderen geneesheer in haar midden reikhalzend uitziet; welke óók recht op menschelijkheid heeft en een onbetwistbaar recht op eigen, vrije artsenkeuze. Ik bedankte dus als lid en voorzitter van den Afdeelingsraad.

En nu de Commissie voor de Beroepsbelangen. Deze ging met DE JONG en LEIJDES DORFF mée, ofschoon zij heel weinig van de zaak afwist; van haar is noch bij den Afdeelingsraad („het van nature aangewezen lichaam”), noch bij den secretaris DE JONG, noch bij mij, voorzitter, ooit eenig verzoek om inlichtingen ingekomen; zich dan tóch gerechtigd achten de collegaas in Nederland in zóó krasse bewoordingen een sollicitatie af te raden, dat was mij, die uit volle overtuiging een tegenovergestelde meening ben toegedaan en wien niemand grondige kennis der zaak Ruinen kan ontzeggen, te machtig. Dus plaatste ik mijn advertentie met den raad wel te solliciteeren.

Iemand als collega LINGMONT, die zestien jaar lid der gezondheidscommissie is en nog eenige dagen voorzitter, de kennis te willen betwisten, om, na onderzoek, zijn oordeel over de zaak Ruinen te geven, omdat hij slechts „een blauwen Maandag” voorzitter dier commissie is, is een aanval voor LINGMONT en voor mij te min om nog een enkel woord aan te vermorsen.

Gij beiden, DE JONG en LEIJDES DORFF, die zoo smalend een gezondheidscommissie „leekencollege” noemt, hebt nooit in zulk een commissie zitting gehad; ik wel; en de jaren waarin ik als lid en secretaris eener gezondheidscommissie met zulke leeken heb samengewerkt, zullen mij steeds bijblijven als de tijd, in welken ik geleerd heb het nuchtere verstand en heldere oordeel van menschen zonder artsdiploma te waardeeren.

Giethoorn, Januari 1920.

H. A. BICKER CAARTEN.

DE VEREENIGING VAN SPOORWEGARTSEN NIET LANGER BUITEN DE MAATSCHAPPIJ.

De ontevredenen met de nieuwe regeling der spoorwegartsen-honoraria hebben van de C. O. (namens dit college en het dagelijks bestuur der Maatschappij) de mededeeling gekregen: 1°. dat volgens deze collega's de honoraria (ook met inbegrip der

1) Tot mijn spijt schreef ik in mijn advertentie van ontslagen geneesheer in plaats van niet herbenoemden geneesheer; enkel de drang de advertentie zóó klein mogelijk te maken met het oog op de kosten, verleide mij daartoe.

vrijbilletten) te gering zijn, vooral voor lange-afstanden-plattlandici; 2°. dat er echter niets aan te doen is, omdat het Z. en O.-fonds deze regeling getroffen heeft volgens de wenschen van het bestuur der spoorwegartsen, dat reeds in April 1919 per circulaire zijn leden geraadpleegd had en geen bezwaren had ontvangen.

Door verschillende zaken niet in onderling verband met elkaar te beschouwen, is deze voorstelling van zaken eenigszins *onjuist*.

Nog daargelaten het feit, dat ik meen te moeten betwisten de bedoeling van het bestuur, dat vóór de algemeene vergadering over dit vraagstuk van gedachten zou worden gewisseld, zijn de H. S. M.-artsen de dupe van de historie geworden, omdat tot op den dag van de algemeene vergadering het bestuur heeft nagelaten aan de leden mededeeling te doen, dat zijn voorstellen door het Z. en O.-fonds voor *onaanmemelijk* verklaard waren, tenzij die beslissing eerst de laatste dagen vóór de algemeene vergadering is gevallen. Die voorstellen kwamen in hoofdzaak neer op f 3.— resp. f 1.50 n.l. volwassenen en kinderen plus 5 vrijkaarten plus persoonlijk vrijbillet.

Had het bestuur van die weigering mededeeling gedaan onder toevoeging, dat slechts genoegen genomen kon worden met 5 vrijkaarten of persoonlijk vrijbillet, dan hadden zeker een groot deel der H. S. M.-artsen, vooral van het platteland, daartegen hun bezwaren geopperd. Nu was daarvoor geen reden; terwijl toch mocht worden aangenomen, dat de H. S. M. en de S. S. voor hun artsen een *gelijke* belooning zouden bedingen (iets wat later uit een gesprek met den heer KALFF duidelijk gebleken is), meenden de H. S. M.-artsen in de aanvulling van 5 vrijbilletten plus persoonlijke vrijkaart een poging van het bestuur te moeten zien om een zij het dan ook geringe tegemoetkoming te erlangen in de betrekkelijk minder goede positie, waarin verschillende H. S. M.-artsen kwamen. Daar was iets voor te zeggen, wat niet wegneemt, dat het de groote vraag is, of die vrijbilletten van huis uit ooit als belooning zijn beschouwd.

Daar komt bovendien dit bij, dat de H. S. M.-artsen eerst na de vergadering de gelegenheid kregen kennis te nemen van allerlei reglementen en aanwijzingen (ook na 1 Januari), waaruit eerst duidelijk bleek, hoeveel meer werk zij moeten doen (zoowel administratief, als op zuiver geneeskundig gebied) voor geringere belooning. Had het bestuur der spoorweg-artsen van begin af aan meer overleg gepleegd met de C. O., die ongetwijfeld de zaak beter van alle kanten (ook ten aanzien van de eigenaardige administratieve verplichtingen) had bekeken, dan was de uitslag zeker heel wat beter geweest. Dan waren ook vrij zeker afdelingsziekenfondsen, die nog in de kinderschoenen staan, niet in het gedrang gekomen.

Het lijkt mij dan ook *dringend noodzakelijk*, dat de vereeniging van spoorweg-artsen van nu af aan nauwere aansluiting zoekt bij de Ned. maatschappij tot bevordering der geneeskunst. Eerst dan kan verwacht worden, dat, indien de billijkheid daarvan kan worden aangetoond, binnen afzienbaren tijd betere arbeidsvoorwaarden kunnen worden bedongen. Nu zijn velen ontstemd, ook al hebben dan ten slotte de 20 artsen, die aanvankelijk geweigerd hadden¹⁾, het contract geteekend na 1 Januari. Het Z. en O.-fonds van de spoorwegmaatschappijen is er geen met philanthropisch karakter, doch een instituut van maatschappelijke voorzorg en daarmede dient ten aanzien van de belooning der artsen zeker niet in de allerlaatste plaats rekening gehouden te worden.

Voorst, 20 Januari 1920.

A. VAN ZANTEN.

DE ZAAK ZIEGELER-VISSER.

Blijvend bij de zaak, zal de heer ZIEGELER het volgende niet ontkennen:

Hij fungeerde als eenige militaire arts in de keuringscommissie, en heeft als zoodanig een aanklacht tegen mij ingediend, of doen instellen door eenig commissielid, op grond van

¹⁾ Wat mij zelf betreft: ik heb het contract geteekend; na een gesprek ten bureele van den heer KALFF leek mij dit tegenover de spoorwegmaatschappij niet meer dan billijk.